

Domnul ISUS a triumfat asupra răului

A fost o experiență pe care nu o voi uita până la sfârșitul zilelor mele. Tocmai am terminat zilele de reculegere săptămânală pentru băieți. Am vrut ca ultima noastră reflectare să-l ajute pe fiecare dintre ei să se elibereze de un păcat...

- Nu pot permite așa ceva - m-am gândit. Imediat am acoperit gura lui Arthur cu mâna, iar când am retras-o am auzit o cascadă dintre cele mai respingătoare înjurături la adresa lui Dumnezeu, a Domnului Isus, a Mariei, a Papei. Cuvintele vulgare acopereau rugăciunea puternică a băieților. Se țineau de mână, numai Piotr se ruga mai retras. Arthur s-a întors înspre el și l-a privit în ochi... Acea privire la aruncat pe Piotr câțiva metri înapoi, și foarte speriat a vrut să fugă din capelă. Unul dintre băieți l-a reținut. Acum toți formau un cerc de rugăciune.

- Am luat de la altar relicvele sfintei Faustina, ale sfintei Honorata Koźminska și ale sfântului Francisc de Assisi și le-am apropiat de fața posedatului. Din gura lui Arthur a ieșit un grohăit, apoi invective, râset și întrebarea plină de sarcasm a demonului:

- Așa da exorcism, nu ai găsit altul mai bun ? ...

Corpul lui a început să se zguduie mai puternic.

- Dă-mi o jumătate de oră și vei vedea câți dintre ei rămân cu tine - mi-a spus.

- Cine și cum te cheamă ? - am întrebat .

- Nu-ți spun.

- Îți ordon să ieși din Arthur.

- Ies din el dar intru în altcineva.

- Cum te cheamă ? - am repetat

- Belzebug.

- In numele lui Isus Hristos, Belzebugie, îți ordon să ieși din Arthur !

- Suntem mai mulți aici... - a răspuns.

Am adunat în minte tot ce știam despre Arthur, mi-am adus aminte cu ce probleme se confrunta. Am început să le spun pe rând, numind duhurile rele. Le-am ordonat să iasă din el și tot timpul făceam semnul crucii cu Preasfântul Sacrament expus în monștră. S-a liniștit puțin, atunci l-am rugat să repete după mine „Isus este Domnul meu, Isus este Domnul meu”...

- Se zvârcolea, urla, se zbătea, dar se vede că forțele rele slăbeau. La un moment dat încet, foarte încet a șoptit:

- Isus este Domnul meu !

Pe urma a repetat cu voce tare:

- Isus este Domnul meu !

foto Arhiva Mișcările se

De aceea în timpul ultimei drumeții pe munte din acea dimineață le-am spus: - Luați fiecare câte o piatră; ele vor fi simbolul a ceea ce vă îndepărtează de Domnul Isus, ceea ce este piedica în cunoașterea Lui. Le veți depune diseară în capelă, în timpul ultimei noastre întâlniri de rugăciune, și poate pentru totdeauna veți lăsa unul dintre păcatele voastre...

Era seara târziu în ajunul sărbătorii Epifaniei Domnului, m-am rugat cu ei în fața Domnului Isus și a Preasfântului Sacrament.

Douăzeci de tineri, toți de vârstă liceală, mulți dintre care peste o sută de zile vor da bacalaureatul: este interesant cum va arăta viața lor mai târziu. Mă rog pentru ei în tăcere: Doamne Isuse ia-i sub ocrotirea ta, Duhule Sfânt condu-i în viață și dă-le lor darul înțelepciunii, înțelegerii, sfatului, puterii, științei - m-am rugat.

Deodată liniștea rugăciunii a rupt-o un strigat groaznic și zgomotul unei pietre lovind zidul în spatele altarului. Am auzit cuvintele:

- Nu l-am nimerit, niciodată nu-l nimeresc! M-am întors. L-am văzut pe Arthur ghe-

muit lângă perete, corpul lui tremurând în convulsii, cu fața strâmbată. Arăta înspăimântător. M-am apropiat de el și când m-am aplecat asupra lui mi-a șuierat direct în față:

- Pleacă ... că te omor.

- După cuvintele astea a fugit înspre fereastră. Am crezut că vrea să sară pe geam și m-am speriat întrucât fereastra capelei se afla la etajul doi. Nu sunt exorcist dar imediat mi-am dat seama cine se folosea de corpul lui Arthur.

- Rugăciune, să ne rugăm împreună...- primul gând mi-a venit în minte. Le-am spus băieților:

- Rugați-vă!

- Si ei au înțeles. Imediat s-au luat de mână și cu voce tare aproape strigând au început la unison:

- Tatăl nostru care ești...

L-am luat pe Arthur și l-am ținut la podea. Se zbătea, era foarte puternic, mi-am dat seama că singur nu-l puteam ține. Am rugat să fiu ajutat. Mi-a venit în ajutor Jacek care a fost șantajat cu cuvintele:

- Te cunosc pe tine, îți cunosc păcatele, îți cunosc trecutul, te vei rușina.

„Domnul Isus a triumfat, s-a isprăvit, Satana a fost învins, Domnul Isus a frânt puterea morții...” băieții cântau. Am simțit în inimă o bucurie imensă și ... atunci Arthur a șoptit :

- Vă rog părinte, este încă unul...
- Din nou a început cu el lupta... Deodată a fixat un punct și a spus scurt:
- E aici Maica Domnului.
- Le-am strigat băieților:
- Să ne rugăm cu toții Maicii Domnului
- și am început să supunem Bucură-te Marie.

După câteva minute de rugăciune împreună Arthur s-a potolit puțin dar nu într-atât încât să fiu liniștit asupra lui. Am început să mă gândesc intens, ce ar putea să-l țină încă închis. Ca și când mi-ar fi citit gândurile, cu glas stins mi-a spus ca nu vrea ca ultimul demon să-l părăsească pentru că acesta este responsabil de știința pe care o posedă. Ne luând în seamă nimic am atins monștrăța de față lui Arthur și i-am ordonat acelui demon să iasă afară.

- Spune: „Maria Fecioara este Regina mea”
- l-am rugat.
- Nu mai țin minte cât timp l-am rugat să repete această rugăciune, am simțit numai că actul de auto-dăruire Maicii Domnului îl eliberează pe Arthur de sub posesia demonului. Când în sfârșit a spus aceste cuvinte s-a liniștit și cu glasul omului la limita epuizării a șoptit:
- S-a sfârșit.

L-am ridicat și am început cu toții să ne rugăm. Încă odată ne-am consacrat Domnului Isus și Fecioarei Maria. Băieții se rugau cu intensitate, unii dintre ei plângeau, se vedea că această întâmplare a fost pentru ei o experiență grea.

Cu toată acalmia și liniștea ce domneau, simțeam că nu pot să mă concentrez la rugăciune, mă îngrijora frica pentru băieți.

- Unde a putut acel duh să intre ? – mă întrebam. Atunci Duhul Sfânt mi-a adus gândul ca fiecare dintre martorii exorcismului să atingă monștrăța. Am făcut acest gest cu toții și atunci parcă ni s-a luat o piatră de pe inimă, ne-a cuprins o imensă bucurie. Am început să ne strângem în brațe, să plângem de bucurie, să ne adresăm urări. Am fost copleșiți de iubirea lui Dumnezeu. Așa ne-au găsit angajații salvării pe care îi chemasem mai devreme. Au fost mirați la vederea noastră - douăzeci de băieți și un preot plângând și răzând aruncându-se unul în brațele celuilalt și strângându-se cordial. Asta trebuia văzut !

Ieșind din capelă l-am întrebat pe Arthur dacă știe unde se află acum cel care a profitat de el.

A arătat cu mâna piatră. Încă în acea noapte am aruncat-o la gunoi în cimitir.

Acolo la groapa de gunoi a cimitirului s-a înfăptuit îngroparea simbolică a Satanei.

Arthur, cu toate că era frânt de oboseală, a fost printre primii care în noaptea aceea a venit la spovedanie. Dimineața ne-a întâmpinat pe fiecare zâmbind bucuros: Lăudat fie numele Domnului !

Mult timp nu mi-am găsit liniștea - cum s-a întâmplat că Arthur a intrat sub posesia demonului ?

Când l-am condus acasă l-am întrebat direct: - Cum s-a întâmplat ?

Si am ascultat cum de mult timp a crezut că Dumnezeu a încetat să-l iubească și l-a lăsat singur. Intr-o seară în cameră a simțit sigur că cineva era lângă el, cineva care de mai mult timp îl întovărășea. Atunci s-a întâmplat că a luat tragica decizie, a îndepărtat crucifixul din cameră și crucea pe care o purta la piept și s-a dăruit demonului pentru a-l conduce în viață și a-i fi singurul Stăpân.

Până la acel eveniment niciodată nu m-am gândit la această problemă dar acum știu că pe măsură ce ne îndepărtăm de Dumnezeu, posibilitatea posesiei este tot mai des întâlnită.

Alungând iubirea lui Dumnezeu oamenii singuri se deschid la acțiunea demonilor.

Un exorcist polonez a spus: Am descoperit atâtea cazuri de posedare că nu aș putea să lupt cu ele, chiar dacă aș lupta douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru în fiecare zi a anului.

Pe Arthur l-am cunoscut cu câțva timp în urmă. Era “inima grupului” : colegii și colegii erau fascinați de el, de cunoștințele lui, de memoria lui prodigioasă. Ore întregi putea să sfătuiască și să arate cum se poate ieși dintr-un impas. De unde avea el toată știința asta ? Astăzi știu că de la demon. Si în felul acesta peste câțiva ani ar fi apărut următorul ghicitor sau bioenergoterapeut.

Arthur după ce s-a întors acasă de la zilele de reculegere a vizitat un psiholog și un psihiatru care nu au găsit nici o anomalie și l-au trimis la exorcist.

În timpul exorcismului demonul a vorbit cu capelanul în latină și ebraică. Încă câteva vizite la acesta din urmă și Arthur va fi un om liber.

După toată această întâmplare Arthur a spus: - Nu mă voi culca în camera mea pentru că pe perete este desenat pentagramul...

Acum știu că Satana își atribuie de asemenea locuri și obiecte folosite cu scopul de a păcătui, întrucât prin păcat i-au fost consacrate, la fel cum se sfințește locul și obiectele consacrate lui Dumnezeu. Trebuie sfințit adesea lui Dumnezeu locul unde trăim. Câtă înțelepciune este în tradiția Bisericii care sfătuiește să se sfințească orice casă, cel puțin odată pe an. Niciodată nu mi-am înțeles mătușa care se întorcea acasa la Botezul Domnului și cu tămâia fumegând făcea semnul crucii pe ușă. Acum știu de ce însemnă ușă o cu cretă sfințită și de ce atârnam de ea crucifixul.

Trebuie să ținem minte că icoanele și crucile în primul rând sunt o protecție împotriva demonilor. Păcat că a dispărut din casele noastre vasul cu apă sfințită (agheasmatarul), iar cinstirea relicvelor se consideră ca fiind o superstiție.

Când vom primi din nou toate acestea ca dar ce ne-a fost acordat pentru a ne ocroti vom înțelege cât de mult l-a înjosit Dumnezeu pe Satana că l-a obligat să fie ascultător oamenilor ce acționează în numele Domnului Isus Hristos.

*Părintele Marek Jarzabek
Congregația lui Christos ■*

foto: Tomasz Keminski